

Una pasqua, Pasqua!

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Avui celebrem la resurrecció de Jesucrist. La manifestació de l'acció poderosa de Déu que va ressuscitar Jesús d'entre els morts. Aquest fet no fou només un prodigi històric, sinó que fou el fet que ha canviat la història. El Regne nou que Jesús havia predicat amb paraules i obres fou inaugurat definitivament mitjançant la seva mort, resurrecció, ascensió i donació de l'Esperit. Allò que semblava que havia de créixer per obra d'un conjunt de deixebles fidels i esforçats, va irrompre pel poder de Déu d'una manera sorprenent, misteriosa i extraordinària.

La vida i l'obra de Jesús havia acabat en un fracàs. Malgrat el capteniment del Senyor durant la passió i la crucifixió, aquella mort indecent i humiliant no deixava cap esclatxa per al dubte: Jesús havia perdut. Les seves paraules seductores se les enduria el vent i els seus signes meravellosos serien esborrats.

Aquella matinada de Pasqua, però, va esdevenir-se un fet que va desbordar l'aparent realitat. Crist va ressuscitar gloriós i va inaugurar un seguit d'aparicions —a les dones, als onze, als d'Emmaús—. Era viu i comunicava la seva vida nova a tots els qui el confessaven com a Déu i Senyor.

L'Església, que va néixer de la Pasqua, porta les senyes d'identitat d'aquest misteri. Sempre ha viscut marcada per aquesta paradoxa: segellada pel fracàs però misteriosament viva i poderosa per obra de Déu. Així fou, quan, enmig de les persecucions jueves i romanes, no parava de créixer i escampar-se. D'una altra manera, es repetia la mateixa dinàmica quan la decadència provocada per l'oficialitat convivía amb el naixement de la vida eremítica i monàstica i, segles més tard, la vida evangèlica mendicant. Amb noves formes, es repetia el misteri quan

la mundanització de l'Església moderna contrastava amb unes gestes evangelitzadores en pobresa i misèria per tots els racons de la terra. Així mateix, en els segles de la llibertat —XX i XXI—, perseguits i assassinats com mai, i sants com mai!

La nostra Església diocesana també manifesta els signes de la Pasqua. Vivim segurament el moment més feble religiosament dels nostres llargs 400 anys d'història. Alhora, també, despunten els signes d'una vida eclesial que acabarà amb un cristianisme extern i de sagraments i engendrarà un cristianisme comunitari, personal i missioner.

Com pot ser que unes comunitats parroquials petites, febles i envellides siguin capaces de sortir al carrer organitzant una Missió Popular ambiciosa i valenta? Com pot ser que en un temps, on testimoniar la pròpia fe és vergonyant, hi hagi equips de persones capaços d'invitar tanta gent als sopars Alpha? Com pot ser que les treballadores socials de Caritas, formades en una cultura de l'acció, organitzin i prediquin un recés per a tots els voluntaris? Com pot ser que en un temps de laminació sistemàtica de la vocació sacerdotal, hagi nascut el Seminari Menor en Família?

Tot això passa perquè Déu hi és, perquè la Pasqua impulsa la vida i la història de l'Església. Perquè el Senyor és viu, omple el cor dels qui creuen i els dona una audàcia i una valentia com la dels màrtirs i els sants de tots els temps. Perquè Déu està obrant, està aixecant persones i comunitats de llurs "tombes" i està operant un miracle.

Com en la primera Pasqua, això només ho veuen uns pocs, però al llarg d'aquesta cinquantena pasqual em proposo anunciar-ho a tots!

